

Vzpomínka na Erasmus v Litvě

Tento rok jsem strávil letní semestr na Erasmu v Litvě. Rozhodl jsem se tam jet, abych překonal jazykovou bariéru a rozšířil si obzory studiem v multikulturním prostředí.

Rád bych se podělil o zvláštější důvod, proč jsem si vybral právě Litvu. Když jsem chodil do první třídy, díval jsem na seriál televize Fox Kids, Třída číslo 402. Out-sider této normální americké třídy na základní škole byla holčička z Litvy, která se vyznačovala směšnou podivností a milovala boršč. Kromě toho, že jsem se dlouho bál ochutnat boršč, pro mě Litva nabyla podoby podivné země kdesi na konci světa. Usoudil jsem, že po spoustě let a ochutnání boršče, se vydám tuto zemi opravdu poznat.

Ve Vilniusu, hlavním městě Litvy, jsem bydlel na internátě Univerzity Mykolase Römerise. Ocitnul jsem se ve výjimečně dynamickém prostředí, které bylo plné mladých lidí připravených poznávat se. Před Erasmem jsem byl nervózní z mých komunikačních schopností v angličtině. Strach se rychle rozplynul po prvních setkáních s příjemnými lidmi, kteří byli trpěliví s mými vyjadřovacími schopnostmi nebo na tom byli podobně.

Po hodinách o základních východiscích transkulturality, jsem se zamýšlel nad tím, zda jsem v transkulturním prostředí. Všiml jsem si toho, jak někteří mí spolužáci mluvili o toleranci, což je elementární prvek soužití v kulturně rozmanitém prostředí. Pochopitelně jsem na Erasmovém intru narazil na mnoho kultur a názorů, které se trochu srážely. Například někteří projevovali nepochopení k půstu během ramadánu, nebo odpor k islámu vůbec. V jedné větě vyjadřovali odpor, ale hned v další pronesli s mávnutím ruky, že to respektují. Myslím, že když něco pokládáme za směšné nebo hloupé není to tolerance ani respekt. Pro transkulturní soužití je nezbytná tolerance, kdy druhého respektuji jako bližního se zájmem o něj jako o osobu, a ne jako lhostejného spoluobyvatele prostoru.

Vycestování do zahraničí mi dalo odvalu k dalšímu cestování, a kromě Litvy jsem navštívil Británii, Lotyšsko, Estonsko a Ukrajinu. Neočekávaná pandemická situace neznemožnila cestování, jen trochu zkomplikovala. Přesuny vyžadovaly náročnější plánování, ale kromě řady testů a tří izolací, mě nepotkaly žádné problémy.

Z mnoha fotek jsem vybral zajímavá místa, která jsem navštívil. Nejprve uvidíte fotografie s Litvy, poté z výletu po pobaltských státech, a nakonec z Ukrajiny.

Ve **Vilniusu** jsem strávil nejvíc času. Přijel jsem do tuhé zimy (-20 stupňů) a tvrdého lockdownu. V té době museli i jednorožci nosit roušky (viz foto). Za dobu mého pobytu roztály metrové závěje sněhu a přišlo krásné jaro. Kromě probouzející se jarní přírody, jsem vybral fotku z výletu na poutní místo Kopec křížů nebo impozantní kostel Nejsvětější Trojice v Kaunasu.

Uprostřed Vilniusu je u řeky maličký rebelantský stát Republika Užupis. Toto místo je plné grafitti a kuriozit (například houpací zebrořezec v reálné velikosti), protože dříve bylo Mekkou bohémů a umělců, kteří osídlili nejchudší čtvrt Vilniusu. Dnes je toto místo obětí komercializace a staré volné mravy se vytrácejí. Na jejím místě kdysi bývalo židovské ghetto, které zdevastovali nacisti. Přečtete si některé body z jeho ústavy.:

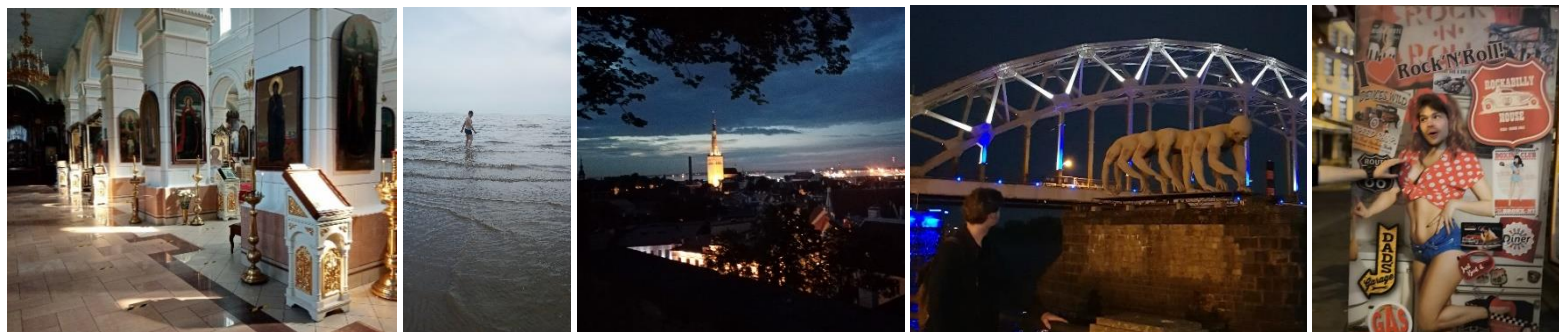
1. Každý má právo žít u řeky Vilnelė a řeka Vilnelė má právo téct kolem každého.
4. Každý má právo chybovat.
9. Každý má právo být líný a nedělat nic.
32. Každý je za svoji svobodu zodpovědný.

Kromě nesčetně nevýhod distanční výuky jsem využil jednu pozitivní stránku a během druhého měsíce vycestoval za přítelkyní do Londýna, kde jsem obešel spousty památek po neobvykle prázdných ulicích.

Po zkuškovém období jsme si s kamarády půjčili auto a objeli zbylé pobaltské státy. Navštívili jsme Daugavpils, Rigu, Siguldu, Parmu a Talin. Na fotkách vidíte jeden z krásných pravoslavných kostelů, Baltské moře nebo zbytky denního světla ve dvě hodiny ráno. V Rize jsme našli působivou sochu mnohorožce Homo Demokratikus. Tady jsem se taky na chvíli stal sexuálně objektivizovanou ženou.

Konec Erasmu završil výlet na Ukrajinu. Prvních pár dní jsme strávili v Kyjevě, kde nás překvapilo, jak přátelští byli lidé, které jsme potkali na večerních ulicích. Zvali nás domů a s vypětím sil se snažili komunikovat i když neuměli anglicky. Opět jsme navštívili mnoho pravoslavných kostelů, kde jsme, na rozdíl od Lotyšska, byli vřele vítáni i jako hluční a neohrabaní turisté. Jedním z autentických zážitků byla desetihodinová cesta dálkovým vlakem z Kyjeva do Lvova. Kyjev je jako pravá metropole plný krásných soch a umění. Například trochu strašidelné hřiště Alenky v říši divů. Pro mě bylo zlatým hřebem kyjevské krematorium na Bajkově hoře. Vzniklo jako jeden z památníků nacistických masakrů na Babi Yar a je výsledkem spolupráce mnoha umělců optimistické éry sovětského svazu. Jeho organické tvary působily jako z jiného světa. Z Kyjeva jsme jeli na výlet do slavného Černobylu, který v podání průvodkyně vyniknul jako krásná připomínka nebezpečné sovětské hlouposti.

Studijní pobyt v zahraničí byl úžasnou zkušeností. Zpětně mi přijde tato příležitost a financování od Evropské unie jako něco neuvěřitelného, a to jsem to před pár roky přehlížel jako samozřejmost. Je mi líto, že jsem na Erasmus nevyjel dřív. Zpětně mi přijde neuvěřitelné, jak moc se mi na něj nechtělo jet, protože to narušovalo moji pohodlnost a život v zaběhlých kolejích. Tohle erasmácké zboření rutiny je podle mě nejcennější vklad do života. Kromě toho že jsem byl v té zvláštní zemi vylíčené starým animákem.